

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI5 — Calea Rahovei — 5
Lângă Palatul Justiției

Orî-ce cărți de Drept române și străine se pot cumpăra direct de la Biroul redacției *Curierului Judiciar*, București, Calea Rahovei 5.—Cine are de vânzare cărți de drept se va adresa tot acolo spre a obține preț bun.

S U M A R

Teoria popririi de d-l D. Negulescu, **BIBLIOGRAFIE** de d-l D. G. Longinescu ;

JURISPRUDENȚA ROMANA :

Inalta Curte de casație și Justiție, s. I : *Elena C. Sirgie Luca cu Tudose Dudeanu ș. a.* ;

Idem, s. II : *Procopie Florescu cu Petre și Ion P. Ceaușu.*

Convocare. — Bibliografie.

Teoria popririi

de

Demetru Negulescu

Doctor în drept din Paris și licențiat în științe, Profesor suplinitor la Universitatea din București, Profesor la școala superioară de științe de stat, Judecător de ședință la Tribunalul Ilfov.

Facit indignatio versus,
(Juvenal)

Sub acest titlu a apărut, în cursul lunii Noiembrie trecut, un mic volum de 160 pagini în 8°, cu un tipar foarte rar, volum alcătuit dintr'o serie de articole apărute în ziarul *Dreptul*, în lunele Septembrie și Octombrie anul curent.

Numeroasele titluri ale autorului, magistrat la Tribunalul Ilfov și de două ori profesor—profesor la Universitate (*) și profesor la o școală superioară—au dat o importanță deosebită acestei publicații; iar, pentru cei inițiați, însemnătatea cărții este și mai mare, fiind-că pe temeiul acestei opere d-l Demetru Negulescu cere să fie numit profesor de Procedură civilă la Universitatea din București.

De la prima răsfoire a cărții se constată însă că, după propriile arătări ale autorului, mai mult de jumătate din carte nu-i aparține: numeroase pagini sunt pline de citațiuni din diferiți autori și reproduceri pe de-a-ntregul a diferite hotărâri judecătorești (a se vedea, de pildă, paginile: 13,

(*) De și autorul să intitulează, cu atâta... poftă, Profesor suplinitor la Universitate, titlul acesta îi aparține însă tot așa de puțin ca și părțile bune din opera ce examinăm. D-sa este numai însărcinat de un domn profesor titular de a face o parte din cursul său,

14, 17, 18, 19, 28, 33, 36, 37, 42, 43, 47, 48, 53, 54, 57, 67, 76, 81, 82, 84, 88, 89, 90, 91, 92, 95, 99, 108, 112, 113, 116, 121, 128, 129, 135, 136, 140, 143, 146, 153, 154, 156, 157). Dacă la aceste citațiuni adăogăm textele de legi citate și reproduse unele chiar de mai multe ori; dacă mai adăogim repețirile multiple, etc., abea de vor rămânea ca aparținând autorului, după propriile sale arătări, vre-o șesezeci de pagini.

Prin urmare, de la prima răsfoire a cărții, constatăm că autorul a lucrat mai mult cu foarfecele de cât cu mintea și cu condeiul. Și cu drept cuvânt ne mirăm cum autorul are îndrăsneala a prezenta asemenea adunături de citațiuni, ca o operă de mare valoare, care să-l ridice la o catedră universitară.

Dacă însă examinăm mai de aproape cele 50 — 60 pagini, pe care autorul ni le dă drept ale sale, constatăm cu uimire că îndrăsneala sa întrece orî-ce margine: el prezintă Colegiilor Universitare, drept dovadă a muncii și capacității sale, un studiu **plagiat**.

Ce idee trebuie să-și fi făcut d-l Demetru Negulescu de profesorii Universităților noastre, când le aruncă în față, ca operă de mare însemnătate—după cum cere legea—o asemenea *necinstită compilațiune*?

Să fie sigur Domnia sa că nu-se vor înșela de cât aceia cari vor voi să se lase înșelați.

În afară de părțile plagiante, volumul acesta conține și câte-va pagini cari aparțin în adevăr autorului.

În aceste rătăcite pagini și fondul și stilul sunt proaste. Autorul dă în aceste pagini deplina dovadă a ignoranței sale în materie de procedură civilă.

Ceia ce se degajează prin urmare din această operă este pe de o parte *necinstea*, iar pe de altă parte *ignoranța*: ceia ce este bun în carte aparține altora; iar ceia ce aparține autorului este prost.

Să dovedim acuma aceste afirmațiuni.

Autorul are pudoarea (?) de a-și începe opera sa cu o parte, care nu este copiată de nicăiera. Lucrul să constată lesne după stil.

Ascultați, depildă, definițiunea cu care începe cartea: «Prin cuvântul de poprire *stricto sensu* să înțelege actul emanat de la un creditor prin care să oprește a se libera terțiul debitor al debitorului său, sau îl oprește să restituie efectele datorite acestuia din urmă».

Numai o babă, necunosătoare în ale Dreptului, ar fi dat o definițiune așa de neînțeleasă.

Curând după aceea autorul ia calea ușoară a plagiatului.

Ast-fel, deja la pagina 8 începe să plagieze după însuși expunerea de motive a legii de procedură civilă.

Iată câte-va pasagi:

Din *Teoria Popririi* a d-lui Demetru Negulescu, pretins profesor universitar.

Prin dispoziția finală a art. 458 Proc. civilă, s'a recunoscut orî-cărei părți interesate, parte sau terțiu, dreptul de a face contestațiune la poprirea care 'l vatămă. (pag. 8).

Prin noua redacțiune a art. 463 s'a determinat care este tribunalul competente de a judeca contestațiunile ce s'ar face, fie de cel de al treilea poprit, fie de datornicii popriți precum și de creditorii ce urmăresc. (pag. 8 *in fine* și pag. 9).

Prin adăogirea dispozițiunii finale a acestui art., s'a tăiat controversa privitoare la dreptul de opoziție în materie de poprire. (pag. 9).

În interesul înlesnirii transacțiunilor și al siguranței creditorilor popritori deligenți, s'a permis creditorilor datornicului urmărit de a interveni la judecata de poprire, până la definitivă sentință asupra validării (art. 462). (p. 9).

Din expunerea de motive a legii de Pr. civilă din 1900 (redactată de d-l C. G. Di-sescu, profesor universitar).

Prin dispoziția finală introdusă la art. 458 am tăiat controversa creată de jurisprudență cu privire la contestațiile ce să pot face la poprire. Am recunoscut orî-cărei părți interesate, parte sau terțiu, dreptul să facă contestație la poprirea care 'l vatămă. (Ediția oficială a legii p. 31; Codul Pr. civilă adnotat de Alexandrescu, Cesarescu și Mironescu pag. XI.III).

Prin noua redacție a art. 463, am tăiat controversa privitoare la chestia de a se ști care este tribunalul competent de a judeca contestațiile ce s'ar face, fie de cel de al treilea poprit, fie de datornicii popriți precum și de creditorii ce urmăresc. (Ediția oficială a legii, pag. 32 Codul adnotat de Alexandrescu, Cesarescu și Mironescu, pag. XLIII).

Prin adăogirea dispoziției finale, am tăiat controversa privitoare la dreptul de opoziție în materie de poprire. (Ediția oficială, p. 32, C. adnotat p. XLIII).

În interesul înlesnirii transacțiilor și al siguranței creditorilor popritori deligenți, am mărginit dreptul creditorilor datornicului urmărit de a interveni la judecata de poprire până la definitivă sentință asupra validării. (Ediția oficială, pag. 31; Codul adnotat, p. XLIII).

De astă dată, nu numai că domnul pretins profesor universitar copiează pe fostul Ministru, dar, voind să fie și d-sa puțin original și sa spue de la sine ceva, o greșește, pentru că, de unde Ministrul spunea curat că a mărginit dreptul creditorilor de a interveni în instanța de poprire, dându-le acest drept numai până la validarea definitivă a popririi — lucru ce era discutat, sub legea veche —; D-l Demetru Negulescu crede că acum s'a permis pentru prima oară creditorilor de a interveni în instanța de poprire, ca și cum până aci n'ar fi avut acest drept.

Dar să mergem mai departe:

In fine în art. 463, s'a întins dreptul de poprire la orî-ce creditor, chiar când acesta nu ar avea act scris; însă în acest caz condițiunile de admisibilitatea cererii de poprire sunt mult mai riguroase. (pag. 9).

În art. 433 am întins dreptul de poprire la orî-ce creditor, chiar când acesta n'ar avea act scris însă, în acest caz, condițiile de admisibilitatea cererii de poprire sunt mai riguroase (Ediția oficială pag. 31; Cod adnotat pag. XLIII).

Aicea trebuie să observăm că autorul nostru merge cu plagierea până acolo, în cât plagiază și erorile de tipar din ediția oficială a legii.

În adevăr, dintr'o eroare de tipar, s'a imprimat în pasajul de mai sus din ediția oficială a legii, art. 433 în loc de 435; iar autorul nostru, tăind cu foarfecile pasajul respectiv din expunerea de motive, nu a băgat de seamă eroarea de tipar și numai mai târziu, probabil la corectură, a observat că vorbește de un articol (433) care nu este din materia popririi, și atunci, fără să 'și dea osteneală să controleze, s'a mulțumit a schimba pe primul 3 în 6, știind că art. 463 să referă la poprire.

Să mai observăm cu prilejul acesta că, atunci când reproduce acest pasaj, d-l Demetru Negulescu timite în notă la expunerea de motive a legii, așa în cât ar putea pretinde că este aci o citațiune.

Nu există înșelător care să nu 'și reserve tot-deauna o mică porțiță de scăpare și probabil d-l Demetru a voit să 'și reserve aici o asemenea porțiță.

Dar aceasta este în zadar, fiind-că, lăsând la o parte împrejurarea că lipsește semnul convențional al citațiunii, apoi nu se citează cuvintele altuia, transformate prin adăogiri, sau alte modificări, cum face aice d-l Negulescu.

Trimiterea la expunerea de motive nu este de cât o stratagemă din partea d-lui Negulescu, care 'și-a închipuit că din moment ce face trimitere la expunerea de motive, nimeni nu se va gândi că a plagiat după această expunere de motive și nu 'și va da osteneală să controleze.

De fapt, această stratagemă a folosit multor plagiatori. D-l Negulescu n'a avut însă noroc,

Din cartea D-lui Negulescu

Poprirea cerută în baza unui titlu executoriu este o procedură de urmărire silită și un act de conservare,—căci dacă urmăresc și conserv. (pag. 15).

Nu s'a admis de legiuitorul nostru ideea codului sard că poprirea crează un privilegiu....

Nu s'a admis nici ideea ce domnește în practică, că poprirea ulterioară se pot face până când terțiul poprit se liberează într'un mod valabil.

Legiuitorul nostru a admis o soluțiune mixtă: cât timp poprirea nu este validată, este o instanță deschisă și ori-ce creditor poate să facă poprire în mâna terțiului.... Din momentul însă ce s'a validat poprirea și hotărârea de rămas definitivă, se operează un transport judiciar în favoarea creditorului.... (pag. 77—78).

Este cu desăvârșire straniu ca un om cu velleități de a fi profesor de Universitate (și pretinzând chiar că este) să repete papagalicește după altul că nu s'a admis ideea din Codul sard, fără să aibă dorința, pe care ar avea-o și un student mediocru, de a cerceta ce este acest Cod sard, în ce timp și loc era în vigoare, prin ce art. consfințează ideea ce i se atribue, etc.

Fericit muritor, care nu știe ce este curiozitatea: *beati pauperes spiritu*.

Din cartea D-lui Negulescu

D-l Demetru Negulescu să întreabă dacă nu este prea riguros de a priva pe terțiul poprit de calea opoziției și de a-l reduce la o lună termenul de apel și răspunde:

Nu și iată de ce: în dreptul comun citez pe acela care mă chiamă în judecată; nu vine, îi comunic hotărârea și face opoziție. În materie de poprire, întâi se face proces-verbal de poprire, pe urmă să judecă validarea. Așa fiind, pentru ce când a

Din Desbaterile Parlamentare asupra legei de Proc. civ.

Răspund clar și categoric: că poprirea, în mâinile celui de al treilea pentru sume datorite cuiva, este o procedură de urmărire silită și un act de conservare, câte odată amândouă caracterile se întâlnesc, căci dacă urmăresc și conserv. (Ediț. ofic. a legei p. 428).

Nu am admis ideea din Codul sard că popritorul dobândește un privilegiu; nu am admis nici ideea care domnește în practică și care să trage din legislația franceză, că poprirea să poate face până când terțiul poprit să liberează în mod definitiv.

Am admis o soluțiune mixtă: cât timp poprirea nu este validată, este o instanță deschisă și până atunci ori-ce creditor poate să vină să facă alte popriri în mâna terțiului; îndată ce însă s'a validat poprirea și hotărârea de validare a rămas definitivă, s'a aflat o novațiune de debitor.... (Discursul d-lui Dissescu în Senat; Ediția oficială a legei pag. 431).

Din desbaterile parlamentare asupra legei de Pr. civ.

În dreptul comun citez pe acela care mă chiamă în judecată; nu vine, îi comunic hotărârea și face opoziție. În materie de poprire întâi se face un proces-verbal de poprire, pe urmă să judecă validarea. Așa fiind, pentru ce când a fost avertizat de două

fost avertizat de două ori, odată prin proces verbal, a doua oară înaintea Tribunalului, să 'l mai citez și a treia oară? În dreptul comun nu se fac de două citări. Cum am putea să admitem trei citări în materie de poprire?

(pag. 84—85).

Și aicea d-l Demetru Negulescu uzează de stragemă mai sus indicată, făcând trimitere la desbaterile Senatului. Ceia ce este curios însă este că d-l Negulescu se întreba, nu numai pentru ce să nu aibă drept de opoziție terțiul poprit, ci se mai întreba și pentru ce i-s'a redus termenul de apel (d-l Negulescu, cu modul său incorect de a se exprima, zice că s'a redus la o lună dreptul de a face apel). La aceasta a doua parte a întrebării sale d-l Negulescu, negăsind nici un răspuns în discursul d-lui Dissescu, nu mai răspunde nici d-sa nimic, ci să mulțumește a reproduce răspunsul d-lui Dissescu privitor la prima parte a întrebării.

În ce privește plagierile făcute după d-l Dissescu socotim că este prea de-ajuns ceia ce am relevat până aci.

D-l Negulescu însă nu putea scrie toate cele cinci zeci de pagini ale sale plagind numai pe d-l Dissescu, fiind-că acest jurisconsult nu s'a pronunțat asupra tuturor chestiunilor pe cari trebuia să le examineze d-l Negulescu.

De aceia, pentru chestiunile de cari n'a vorbit d-l Dissescu, istețul nostru autor nu stă de loc la gânduri ce să facă, ci plagiază pe alții.

Ast-fel, în paragraful intitulat *obiectele cari să pot popri* (paginile 35—41) și care este în întregime un plagiat după paragrafele 1396—1406 din Tratatul de Procedură civilă al lui Garsonnet (tom, IV, ediția a doua), putem semnala următoarele pasagii:

Din cartea d-lui Negulescu

Poprirea sumelor cari figurează într'un compt cu-venit este asemenea nulă Comptul curent are de scop de a regula o singură dată printr'o compensațiune generală raporturile de obligațiune între două persoane Principiul de indivisibilitate a comptului curent să opune dar înainte de soldarea contului de a efectua o poprire pe articolele de credit ce una din părțile contractante are la

Din Garsonnet

La saisie-arrêt des sommes qui figurent dans un compte—courant est nulle .. Le compte—courant a pour but de régler en une seule fois, par une compensation générale, tous les rapports des deux correspondants entre tes quels il s'établit .. De là le principe de l'indivisibilité du compte-courant.... de là aussi l'impossibilité pour les ayants-cause de chaque partie de saisir-arrêter le crédit qu'elle se

un moment dat în contra celei-lalte.....

(pag. 37)

Dacă debitorul este un moștenitor, creditorii săi personali pot să poprească în mâinele coherezilor săi înainte de ori ce operațiuni de lichiditațiune, li-s'a contestat însă dreptul de a popri în mâinele terților debitori ai succesiunii partea indivisă ce aparține debitorului lor.

(pag. 39)

Difficultatea este mare în cas când creanța poprită nu cade în lotul debitorului Secundus ci în lotul celui-lalt debitor Primus. Validitatea poprirei va depinde în acest cas de efectul atribuit partagiului în materie de creanță. Dacă art. 786 Cod. civ. care proclamă caracterul declarativ al partagiului își are aplicațiunea sa..

(pag. 39—40)

La acest din urmă pasaj, istețul nostru plagiator, spre a ne face să 'i perdem urma, *ne trimete la Aubry et Rau* (tom. VI § 653).

Zadarnic te ascunzi, d-le Negulescu: Adevărul iesă la lumină.

Să mai dăm câte-va exemple:

În capitolul IV, pag. 101 și următoarele, d-l Demetru Negulescu plagiază iarăși o bună parte din cuprinsul capitolului după tratatul lui Garsonnet. Iată câte-va pasaje:

Vorbind de cazul în care terțiul poprit ar fi fost silit să plătească mai mult de cât datorია, d-l Negulescu zice:

Art. 1099 Cod civil, în partea sa finală, îi dă un drept de recurs în contra creditorului său. Care va fi caracterul acestei acțiuni recursorii? E vorba de *condictio in debiti* fondată pe faptul că, din momentul procesului-verbal de poprire, terțiul poprit nu mai este debitorul creditorului său, ci al popritorului său e vorba de *negotiorum gestorum contraria*, fondată pe faptul că terțiul poprit prin plata făcută creditorului popritor, a liberat pe debitor, a gerat dar afacerea acestuia din urmă?

trouve avoir à un moment donné....

(§ 1401, pag. 355—356)

On leur a reconnu (aux créanciers de l'héritier) sans difficulté le droit de saisir-arrêter entre les mains de ses cohéritiers ou de ses associés la part d'actif qui doit lui revenir après liquidation, mais on a leur contesté le droit de saisir-arrêter entre les mains des débiteurs de la succession.... la part indivise qu'a leur débiteur.....

(§ 1405 pag. 363).

L'a-t-on mise dans le lot de Secundus? La validité de la saisie-arrêt dépend de l'effet que produit le partage en matière de créance. Si l'article 883 du Code civil s'y applique, le partage est déclaratif.....

(§ 1406 pag. 365)

Quelle action récursoire l'article 1242 du code civil réserve-t-il au tiers saisi contre le saisi qu'il a payé au mépris d'une saisie-arrêt? Est-ce une *condictio indebiti*, fondée sur ce que le tiers saisi n'était plus, depuis la saisie-arrêt, débiteur du saisi, mais seulement du saisissant? Est-ce une simple action *negotiorum gestorum contraria* ou de *in rem verso* tirée de ce que le tiers saisi a fait l'affaire du saisi et lui a rendu service, en le libérant envers le saisissant?..

Cestiunea nu prezintă numai interes teoretic, ea prezintă interes practic în cas când debitorul a cedat creanța sa în contra terțiului poprit, și când terțiul a făcut plata în mâna cesionarului.....

(pag. 103—104)

După ce pune ast-fel principiile, plagiind pe Garsonnet, d-l Negulescu continuă a plagia pe acelaș eminent autor, în așa zisele aplicațiuni ce d-sa face la pag. 109 și următoarele.

Numai la pag. 112, plictisit și d-sa însuși de a fi plagiat într-una pe Garsonnet, reproduce—de astă dată pe față—din Aubry et Rau un întreg pasaj (pe care l-a cunoscut, de alt-fel, tot din indicațiunile lui Garsonnet).

Iată iarăși câte-va extrase din Garsonnet:

O poprire a fost făcută, în urmă cesiunea creanței poprite a fost notificată terțiului său acceptată de dânsul... Această cesiune este valabilă în raport cu Primus? Ca cesiune, nu; ca poprire, da...

Doctrina dominantă pe care o împărtășesc, consideră cesiunea efectuată ca echivalentă unei poprirei... Iată cum se exprimă Garsonnet, partisan al acestui sistem: (urmează citația din Garsonnet).

(pag. 109—110).

Difficultatea devine însă mare în cas când cesiunea a fost și ea urmată de o poprire. Două-spre zece sisteme au căutat să 'i dea o soluțiune. Nu voi expune de cât sistemele cele mai principale.

(pag. 111)

D-l Negulescu se face aici ceva mai grozav de cât Garsonnet, anunțându-ne că va expune sistemele cele mai principale. De fapt însă, d-sa nu expune de cât cele trei sisteme expuse de Garsonnet și dă pretutindenți exemple tocmai ca Garsonnet dar, ca să se amuzeze, schimbă puțin țifrele creanțelor, păstrând însă proporțiunile dintre diferitele cifre așa cum se găsește în Garsonnet.

Spre a înțelege ceea-ce zicem aici să cităm un exemplu:

Dacă Primus a făcut o poprire de 3000 lei în mâna lui Terțius pe creanța lui Secundus de 6000 lei;

Cette question n'est pas purement théorique: elle présente de l'intérêt dans le cas où, le saisi ayant cédé sa créance, ce n'est pas le saisi lui-même, mais son cessionnaire, que le tiers saisi a payé... (§ 1435, nota 18, pag. 422—423).

Une saisie-arrêt a été faite, puis une cession de la créance saisie a été signifiée au tiers saisi, ou acceptée par lui. Cette cession est-elle valable à l'égard du saisissant? Comme cession, non;... Comme saisie-arrêt, oui....

Que la cession vaille opposition, c'est-à dire fasse l'office d'une seconde saisie-arrêt, c'est l'opinion dominante, et elle se justifie... (urmează pasajul citat pe față de d-l Negulescu).

(§ 1459, p. 463—464)

La difficulté est encore plus grande si la cession, qui a suivi la saisie-arrêt, est elle-même suivie d'une seconde saisie-arrêt... On n'a proposé, pour sortir d'embarras, moins de douze combinaisons. Je n'en exposerai que trois.

(§ 1460, pag. 465)

Si Primus ayant saisi-arrêté pour 5000 frs. la créance de Secundus qui est de 10000 frs, Tertius

Tertius plătește pe Secundus și în urmă Quartus face și el o poprire în mâna lui Tertius pentru 3000 lei, această poprire nu va produce nici un efect.

(pag. 114)

Socotim că această listă de pasaje plagiate este deja prea lungă. Cu toate acestea să ne permită cititorii a mai reproduce un pasaj plagiat de la însuși fratele autorului, adică de la d-l Paul Negulescu.

E drept că, după legea penală, furtul între frați nu este pedepsit, și iarăși e drept că doi frați trebuie să se ajute în orice ocaziuni și d-l Paul Negulescu nu se va plânge de sigur că fratele său i-a plagiat ceva.

Dar, cei ce citesc pe d-l Demetru Negulescu înțeleg să citească ceia ce spune el, nu ceea ce spun diverșii membri ai familiei sale.

De aceia chestiunea nu este o simplă afacere de familie, ci ne privește pe noi cititorii.

Iată pasajul respectiv:

Demetru

Dacă în Franța tribunalele judecătorești au o competență limitată pentru a judeca actele stabilimentelor publice, la noi aceste tribunale au o competență generală dată lor prin articolul 8 al legii din 12 Iulie 1866, recunoscută chiar și mai înainte prin art. 33 din legea organică a consiliului de stat, care permitea particularului nemulțumit de hotărârea tribunalului administrativ să se adreseze tribunalelor ordinare.

(pag. 158)

Paul

În adevăr, pe când în Franța, pe lângă că există un text special. art. 110 din legea comunală, apoi tribunalele judecătorești au o competență limitată pentru a judeca actele stabilimentelor publice, la noi aceste tribunale au o competență generală, dată lor prin legea din 12 Iulie 1866 (art. 8), recunoscută chiar și mai înainte prin art. 33 din legea organică a consiliului de stat, care dădea drept particularului nemulțumit de hotărârea tribunalului administrativ, să se adreseze la justiția ordinară. (pag. 295 din Tratatul de drept administrativ român).

D-l Demetru Negulescu este atât de amator de plagiat în cât chiar în chestiunile cele mai ușoare, unde ne inchipuim că ar putea foarte bine a grai și singur, nu se poate totuși desbăra de obiceiul de a plagia.

Ast-fel, când semnaleză soluțiunile date de jurisprudență, mai tot-deauna, în loc să spue cu popriile sale cuvinte ce a hotărât tribunalul respectiv, plagiază speța pe care o găsește făcută de-agata în ziarele juridice: nici cel puțin nu și da osteneala de a citi considerentele hotărârei.

Iată un exemplu:

Din cartea d-lui Negulescu

Actul scris de care vorbește art. 455 al. a este un act care emană sau are probabilitățile de a emana de la datornic și pe care creditorul își sprijină acțiunea sa în justiție, o sentință supusă apelului și care prin urmare nu are caracterul obligatoriu, nu poate fi considerată ca un act scris, în sensul art. 455 al. a, ci cade în speța prevăzută de alin. b al aceluiași articol, după care creditorul este ținut să dea o cauciune de jumătate din valoarea reclamațiunei.

(pag. 31 nota 1)

În afară de asemenea brutale plagieri, d-l Demetru Negulescu, în cele câte-va pagini pretinse ale sale, mai face și unele plagieri mai fine, însușindu și, cu puține schimbări de cuvinte, susținerile altora și având îndrăsneala a pretinde că ne prezintă vederi de ale sale proprii.

Ast-fel, către începutul cărții, unde discută chestiunea dacă poprirea este o măsură de conservare sau de executare, după ce expune două sisteme, servindu-se pe față de cuvintele altora, ne zice că nu împărtășește «nici argumentele primului sistem nici argumentele celui de al doilea» și ne prezintă, ca al său propriu, un al treilea sistem, care însă nu este de cât sistemul indicat de d-l C. G. Dissescu în Senat cu ocazia discutării codului de Procedură civilă. Aceasta se constată și din pasajul reprodus mai sus din pag. 15 (a cărții d-lui Negulescu) ca plagiat și din nota de la pag. 17 (din cartea d-lui Negulescu).

Asemenea în capitolul VI § I, privitor la chestiunea dacă art. 907 și 908 Cod. comercial au fost abrogate sau modificate prin noile dispozițiuni ale art. 455 Procedură civilă., d-l Demetru Negulescu după ce expune cele două sisteme contrare ce s'au susținut de către d-nii G. G. Mironescu și I. Cesărescu, uneori citând chiar cuvintele acestor autori, alteori plagind argumentele lor, susține un al treilea sistem și are cutezanța a ne spune anume că acest al treilea sistem este al său propriu: «În fine într'un al treilea sistem, pe care l voi presenta pentru prima oară în acest studiu voi, arăta...»

Ei bine, acest al treilea sistem a cărei paternitate o revindecă cu atâta îndrăsneală d-l Ne-

Din speța făcută în jurnalul Dreptul anul XXX No. 48 din 31 Mai 1901 pag. 351 la decizia Curței de apel București s. III No. 26/901

Actul scris de care vorbește art. 455 alin. a, din procedura civilă, nu poate fi de cât un înscris care emană sau are probabilitățile de a emana de la datornic și pe care creditorul își sprijină acțiunea sa în justiție. O sentință supusă apelului și care prin urmare nu are un caracter obligatoriu, nu poate fi considerată ca un act scris în sensul art. 455 alin. a citat, ci cade în speța prevăzută de al. b al aceluiași articol, după care creditorul este ținut să dea o cauciune de jumătate din valoarea reclamațiunii.

gulescu, este sistemul admis de Curtea de Apel din București s. II, prin decisiunea cu No. 97 din 6 Octombrie 1901, publicată în *Dreptul* anul XXX No. 71 din 4 Noembrie 1901, pag. 698 și în *Curierul Judiciar* anu XI, No. 38 din 19 Mai 1902, pag. 316 și 317.

Ca totdeauna, d-l Negulescu încearcă să ne deruteze, citând această decisiune printre decisiunile care admit unul dintre cele lalte două sisteme.

Față de uimitorul plagiat ce am constatat, cercetând *Teoria proprietății* a d-lui Negulescu,—am căpătat curiozitatea de a examina și celelalte opere ale autorului nostru și cu amărăciune trebuie să mărturisim că am constatat cum că obiceiul plagiatului este un obicei învechit la d-l Demetru Negulescu.

Nu este aci locul de a examina întreaga activitate literară a d-lui D. Negulescu. De va fi nevoie, o vom face cu altă ocaziune.

Pentru acuma să ne mărginim a zice un cuvânt asupra primei sale producțiuni literare în materie de Drept și asupra tezei sale de doctorat.

D-l Demetru Negulescu și a început cariera de scriitor în materie de Drept printr'un articol intitulat «Asupra art. 789 C. fr. sau 700 C. R. și asupra naturei sezinei legale», articol publicat în *Revista de Drept și Sociologie* anul I, No. 1 din 15 Octombrie 1898, pag. 58 și următoarele.

Iată un pasaj din acest studiu:

Din studiul D-lui Negulescu
(pag. 66—67)

Dacă dar moștenitorul chemat în primul rând rămâne în inactivitate în timp de trei zeci de ani, de vreme ce un alt moștenitor mai îndepărtat a intrat în posesiunea bunurilor ereditare, dreptul moștenitorului din primul rang se va prescrie....

Din Laurent, Principes de Droit civil, tom. IX pag. 561

Si donc le parent appelé en première ligne reste dans l'inaction pendant trente ans, tandis qu'un autre héritier s'est mis en possession de l'héritité, le droit du parent le plus proche est prescrit....

D-l Negulescu expune, în acest pasaj, sistemul lui *Zachariae* și ne trimite, în notă, la tratatul lui *Zachariae*, editat și revăzut de Aubry și Rau. Ei bine, rezultă limpede din paralela de mai sus, că această trimitere din notă este numai o strategie, destinată a ascunde plagiatul din Laurent.

În teza sa de doctorat intitulată: *Le problème juridique de la personnalité morale et son application aux sociétés civiles et commerciales* (Paris 1900), d-l Demetru Negulescu are îndrăsneala de a pretinde că formulează o teorie nouă asupra persoanelor morale și a deschis chiar un paragraf special intitulat: *Notre théorie*.

La Facultatea din Paris, după cât suntem informați, nu s'a prea înșelat nimenea nici asupra

valorei tezei, nici asupra originalității teoriei ce pretinde d-l Negulescu că îi aparține: Candidatul a obținut la examenul de teză o notă medioeră.

În afară de Universitate însă, d-l Demetru Negulescu a găsit admiratori anonimi pe la unele gazete de drept și Domnia-sa ne servește aceste dări de samă anonime într'o broșurică intitulată: *Memoriu asupra titlurilor și lucrărilor lui Demetru Negulescu* (București, Tipogr. Gutenberg 1904).

Cunoaște toată lumea valoarea unor asemenea dovezi de admirație. E inutil a insista asupra lor.

Dar d-l D. Negulescu ne mai arată în memoriul său cum că a fost citat de profesorul său M. Planiol.

D-l Planiol are obiceiul de a cita tezele de doctorat și chiar laudă tezele cele bune, dar acest profesor nu a găsit nici un cuvânt de laudă pentru teza d-lui Negulescu. El o citează numai de două ori: o dată, pentru a imputa d-lui Negulescu că nu l'a înțeles (*Traité du Droit civ.*, tom. I din ediția II a pag. 636 nota 1); a două oară, pentru a critica priceperea autorilor germani prin intermediul d-lui Negulescu (ibidem pag. 639).

Domnul Negulescu ne mai spune în memoriul său că a fost citat și de marchizul de Vareilles—Sommières, decanul facultății de drept de la Lille, dar nu ne arată unde anume l'a citat acest autor..... *et pour cause*.

S'o spunem noi unde l'a citează și cum îl citează:

În tratatul său asupra Persoanelor morale, expunând teoria d-lui Michoud, domnul de Vareilles-Sommières zice la pagina 100 nota 1:

«Les idées de monsieur Michoud sont adoptées par M. D. Negulescu dans sa thèse de doctorat: le problème juridique de la personnalité morale et son application, etc.»

Când un om de autoritatea și știința marchizului de Vareilles-Sommières spune domnului Negulescu—care avuse îndrăsneala să pretindă că a făcut o teorie nouă—cum că a adoptat ideile altuia, ce înțeles poate avea aceasta?

Dacă domnul Demetru Negulescu ar fi înțeles blajina observațiune a marchizului de Vareilles-Sommières și ar fi profitat de dansa, părăsind sportul plagiatului, nu ar fi ajuns să audă astăzi crudele adevăruri ce suntem siliți a i le spune.

Sperăm că am dovedit cu prisosință afirmațiunea ce am făcut la început cu privire la cinstea literară a autorului nostru.

Dacă este dovedit că d-l Negulescu plagiază într'una, este prin însuși aceasta dovedită cealaltă afirmațiune a noastră ce am făcut la început, cu privire la știința și capacitatea d-lui

Demetru Negulescu : omul capabil nu plagiază, cel ce știe ceva o spune prin propriile sale cuvinte ; numai cel ce nu știe și vrea să apară că știe își însușește scrierile altora.

Nu vom însă să ne punem la adăpostul acestor argumente foarte juste, ci preferim să dăm dovezi mai directe de ignoranța d-lui Demetru Negulescu în materie de procedură civilă.

Dacă — din cele 50—60 pagini ce aparțin d-lui Negulescu, după propriile sale arătări, din volumul *Teoria poprirei*—, lasăm la o parte tot ce este plagiat și imprumutat, ne rămân aproximativ 15 pagini.

Va conveni oricine că, într'un număr atât de restrâns de pagini, chiar un om ignorant nu poate comite prea multe erori. Cu toate acestea găsim în aceste puține pagini destule erori și chiar erori foarte grave.

Ast-fel, la pagina 66 d-l Negulescu face, într'un paragraf special, o comparațiune între ordonanțele de poprire și ordonanțele de *référé* și dă, drept notă caracteristică a acestor din urmă, împrejurarea că aceste ordonanțe «*se dau după debateri contradictorii*».

Află, domnule Negulescu, că textul legii noastre nu spune așa și că, în legislația română, ordonanțele acestea se dau fără citarea părților.

Când, într'o monografie specială de procedură civilă, autorul ei dovedește că nu cunoaște nici textul acestei legi, ce idee ne putem face despre știința lui în această specialitate ?

Partea și mai gravă—de e posibil—a acestei erori stă în împrejurarea că ea își are prea probabil originea într'un plagiat.

În adevăr, în Franța, ordonanțele de *référé* se dau după debateri contradictorii și d-l Negulescu plagiază probabil pe un autor francez, care semnală această caracteristică a ordonanțelor de *référé*, spre deosebire de ordonanțele de poprire.

Altă eroare găsim la pagina 65, unde d-l Negulescu ne spune că ordonanțele prezidențiale de poprire nu au *nici o forță executorie*. Habar nu are d-l Negulescu că ordonanțele prezidențiale sunt toate de la sine executorii.

Tot la pagina 65 d-l Negulescu ne mai spune că «*actele*» de jurisdicțiune grațioasă «*nu sunt în principiu susceptibile de nici o cale de atac*».

Citește, d-le Negulescu, articolul 104 din codul de Procedură civilă.

Dar, să sfârșim.

Este tot de-auna penibil a spune cui-va, chiar când nu 'l cunoști, asemenea crude adevăruri. Ne-a silit d-l Negulescu prin exorbitantele sale pretențiuni.

Il sfatuim cu sinceritate să își închidă cariera literară cu acest ultim plagiat și să încerce a da

altă direcțiune cinstită muncii sale, dacă este capabil de o muncă serioasă.

Iași, 10 Decembrie 1904

D. G. Longinescu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 28 Septembrie 1904

Președenția D-lui C. G. ȘTEFĂNESCU, Consilier

Elena C. Sirgie Luca cu Tudose Duceanu ș. a.

Partagiū — Cerere de eșire din indiviziune. — Avere stăpânită în comun. Stare de indiviziune — Parte din avere nestăpânită în comun și numai de unul din copărtași pe baza unor acte. — Cerere de anulare a actelor. — Aducerea acelei averi la masa de împărțit.

Acțiunea pentru eșire din indiviziune nu se poate face de cât asupra unei averi stăpânite în comun de toți copărtașii.

Nu există stare de indiviziune când o parte din averea ce s'ar pretinde a fi de împărțit nu este stăpânită în comun, și în acest cas trebuie mai întâi stabilită comunitatea, adică adusă acea avere la masa de împărțit și apoi are a se face cererea de împărțea.

Ast-fel, când unul din copărtași pretinde a stăpâni o parte din averea ce se cere a fi împărțită, pe bază de acte în regulă, trebuie mai întâi, pe calea unei acțiuni principale, a anula aceste acte și în urmă a fi supusă acea avere împărțelei.

Decisiunea 400/904.—Casată, în urma recursului făcut de Elena C. Sirghe Luca, sentința Trib. Falcu cu No. 54/903 dată în proces cu Tudose Duceanu ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte Chr. Pherekyde ;

Pe d-nii avocați I. Brălescu și Maxim Lenș în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat Gr. V. Maniu în combateri, și

Pe d-l G. E. Schina procuror general în concluziuni fiind minori în cauză.

Asupra motivului I de casare :

I. Exces de putere, tăgadă de dreptate și rea interpretare a puterii actelor mele de proprietate, de oare ce eu, la cererea de eșire din indiviziune am spus că nu poate intra în masa succesiunii cele 2¹/₂ fălci de pământ ce eu cumpărasem de la Ioana Luca ce prin testament din 1878 avea în proprietatea sa pământul și care în 1884 a vândut către mine și soțul meu cele 2¹/₂ fălci și pe care de la 1884 până la intentarea acțiunii în 1901 am posedat-o liniștit, și rău tribunalul declară de neoposibile și nule acele acte, de și în cererea de eșire din indiviziune nici nu s'a vorbit nimic de ele, nici s'a cerut anularea sau reducerea lor, și prin urmare înainte de a se pronunța eșirea din indiviziune, urma ca proprietatea să fie necontestată și cantitatea părților dovedită, mai ales că la judele de ocol, s'a dat dreptate pe baza interogatorului.

Deliberând,

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată, că Tudose Duceanu și Ioana Diaconu au intentat acțiune în contra Elenei Const. Sirghi Luca și alții, pentru eșire din indiviziune a averii defunctului Vasile Luca, compusă din pământ de hrană și loc de casă cu care numitul a fost împroprietar în 1864 ;

Că judele ocolului Podoleni a admis în principiu cererea;

Că Elena C. Sirghi Luca a făcut apel și a cerut tribunalului a se exclude din masa succesorală $2\frac{1}{2}$ fălci pământ, de oare-ce acest pământ a fost cumpărat de defunctul său soț de la soția lui Vasile Luca, care și dânsa îl avea de la acesta prin testament. Că tribunalul, de și i s'a produs acel testament precum și actul de proprietate a apelantei, a respins totuși apelul, pe motiv că cumpărătorul era de rea credință și n'a putut prescrie;

Considerând că o acțiune pentru eșire din indiviziune nu se poate face de cât asupra unei averi stăpânită în comun de toți copărtașii;

Că nu există stare de indiviziune când o parte din averea ce s'ar pretinde a fi de împărțit nu este stăpânită în comun; în acest caz trebuie mai întâi stabilită comunitatea, adică adusă acea avere la masa de împărțit și apoi are a se face cerere de împărțea;

Că, dar, când unul din copărtași pretinde a stăpâni o parte din averea ce se cere a fi împărțită, pe bază de acte în regulă, trebuie mai întâi, pe calea unei acțiuni principale, anula aceste acte și în urmă a fi supusă acea avere împărțelii;

Că, în speță, Elena Sirghi Luca stăpânind singură pe baza unui act de vânzare în regulă, $2\frac{1}{2}$ fălci din pământul rămas pe urma defunctului Vasile Luca și cerând trib. excluderea acestei averi de la masa de împărțit, trib. nu putea a-i înlătura actul său de vânzare fără ca mai întâi acel act să fi fost anulat pe cale principală;

Că prin modul său de judecată trib. a comis un exces de putere așa că motivul de casare este întemeiat.

Pentru aceste motive și fără a mai discuta celelalte mijloace de casare, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 29 Septembrie 1903

Președinția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Consilier

Procopie Florescu cu Petre și Ion, P. Ceaușu.

Urmărire imobiliară.—Pământ rural.—Ordonanță de adjudecare.—Recurs.—Taxe de timbru și taxa specială de recurs.—Dacă în urmărirea și vânzarea silită a unui pământ rural, recursul se face cu său fără taxe.—(Art. 25 și 41 din legea timbrului, și art. 62 din legea judec. de pace).

Recursul făcut în contra unei ordonanțe de adjudecare într-o urmărire silită a unui pământ dat după legea rurală, trebuie făcut pe timbru și cu plata taxei speciale de recurs, asemenea recursuri nefiind scutite de plata taxei de timbru și a taxei speciale.

Deciziunea 398/903.—Declarat, în urma unei divergențe, neadmisibil recursul făcut de Procopie Florescu contra ordonanței de adjudecare cu No. 1/903 a trib. Vâlcea, dată în proces cu Petre și Ion P. Ceaușu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier M. N. Opranu;

Pe d-l avocat Diagomirescu în susținerea incidentului de neadmisibilitate a recursului nefiind făcut cu taxă specială; și

Pe d-l avocat Crețu în combateri susținând că după art. 62 din L. J. P., asemenea recursuri pentru pământ rural să fac fără taxă.

Deliberând,

Asupra excepțiuni de neadmisibilitate a recursului ridicat de pârți;

Văzînd art. 25 din legea timbrului;

Considerând că, după dispozițiile primului alineat de sub acest articol, sunt supuse la taxa timbrului de 25 lei și la o taxă specială de 200 lei, toate cererile de recurs în casație, precum și opozițiunile ce se fac în contra deciziunilor pronunțate în lipsă de Curtea de casație. Că această taxă fiind generală se aplică de o potrivă și pentru recursurile ce se declară în contra ordonanțelor de adjudecare;

Considerând că de și se susține că pământul care a format obiectul vânzării silită, ar fi fost un pământ rural, și prin urmare, recursul făcut contra ordonanței de adjudecare, ar fi scutit atât de taxa timbrului cât și de taxa specială, însă dispozițiunea prevăzută de art. 62 din legea judecătorilor de pace, ca și cea prevăzută de art. 41 al. 31 din Legea timbrului se referă numai la acțiunile imobiliare și la cererile pentru eșire din indiviziune privitoare la pământurile date locuitorilor săteni conform legii rurale, excepțiuni ce nu se poate întinde și la vânzările silită chiar pentru pământuri rurale, care nefiind anume scutite, urmează a intra în legea generală;

Considerând că, ast-fel fiind, și întru cât recurentul nu a atașat la recursul său și taxa specială de două sute lei, excepțiunea ridicată de partea pârâtă este întemeiată;

Pentru aceste motive, Curtea, admite excepțiunea, și în vedere că partea declară că nu este în stare să plătească de trei ori taxele datorite, conform art. 26 din L. T., declară neadmisibil recursul, etc.

CONVOCARE

Domnii membrii ai Comitetului de redacție al Curierului Judiciar sunt rugați a se întruni în adunare generală Duminică, 19 Decembrie cor., ora $8\frac{1}{2}$ seara, în casele d lui D. N. Comșa, din str. Dionisie 72.

La ordinea zilei vor fi: 1) Darea de seamă asupra mersului ziarului pe anul acesta; 2) Alegerea persoanelor cari vor forma pentru anul viitor comisia de redacție; 3) Diverse alte chestiuni de administrațiune a ziarului.

Sunt rugați cu insistență toți D-nii membri a lua parte la această adunare.

Director: D. Alexandresco

Bibliografie

A apărut: Partea II, vol. VIII a Comentariilor de Drept civil Român (26 coale tipar) de d-l

D. Alexandresco

PREȚUL 8 LEI. Această parte cuprinde Contractul de Vânzare și se va lega cu partea I care are «Contractul de căsătorie». Tabla de materii se află atașată la finele broșurei aceștia. Titlul vol. care se află la începutul broșurei se va lua și pune la începutul volumului VIII. Prețul întregului vol. (p. I și II) este de 18 LEI. De vânzare la redacția acestui ziar, Calea Rahovei No. 5.

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrațiunea ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudorou, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă, prevăzută cu ștampila Curierului Judiciar.